

Bokanmeldelse: Rystende oppgjør med familien og Hollywood

Filmstjernen Elliot Page sto frem som trans for tre år siden. I sin velskrevne selvbiografi tar han et harmdirrende oppgjør med et hyklersk Hollywood.

- **Elliot Page: «Pageboy. Min historie.»**
- Selvbiografi fra Cappelen Damm
- Oversatt av Lene Stokseth

En rød tråd i Elliot Pages selvbiografi er at han ofte har følt seg som en outsider. Først i sin egen familie og hjemby, deretter i Hollywood. Når Page gir ut sin første bok, er maktforholdet til en viss grad snudd på hodet.

«Pageboy» toppet New York Times' bestselgerliste i sommer. Kjendisen med seks millioner følgere på Instagram har fått en tydelig stemme med stor gjennomslagskraft. Boken er et sviende oppgjør, ikke minst med faren og stemoren, men også med maktpersoner i Hollywood – som ikke navngis. Kjendisforfatteren oppsummerer deler av Hollywood som: «Falsk, tom, homofob.»

Identifiserte seg som gutt

Canadiske Page ble verdensstjerne over natten som 20-åring. Han ble da Oscar-nominert for hovedrollen som gravid tenårings i den ikoniske filmperlen «Juno».

Page ble født som jente, og frem til 1. desember 2020 var skuespilleren kjent under navnet Ellen Page. Via et innlegg på Instagram fortalte Page at han var trans og hadde byttet fornavn.

Pages liv er fylt med enorme kontraster. Han vokste opp med skilte foreldre i byen Halifax i Canada. Mor var lærer, far grafisk designer. Som tiåring begynte Page å få betalte jobber som skuespiller i filmer og TV-serier.

Allerede tidlig i barndommen kjente Page at han egentlig ønsket å kle seg som gutt og å leke med gutter, noe moren mislikte. Da «Juno» ble en braksuksess, fikk Page mange tilbud fra Hollywood. På den tiden datet skuespilleren jenter, men fikk karriereråd om ikke å være åpent lesbisk. I filmroller og på den røde løperen ble Page stilet yndig og feminint. Det unge talentet strittet litt imot, men lot seg overkjøre.

«Pageboy» er en lettlest bok, noe som gjør at den kan nå bredt ut også i Norge. Den norske oversettelsen flyter greit, men mangler noen steder finesse. Setninger som denne ender opp med å klinge litt pussig på norsk i mine ører: «Å, så merkelige veier vi følger.» (I originalen: «Oh, these strange roads we travel.»)

Hjerteskjærende motstand

Page har gått jevnlig i terapi som voksen, skriver han. Det merkes i boken – på den måten at han har et 360 graders-analytisk blikk på seg selv. Hvert kapittel har en tematisk overbygning, men hopper frem og tilbake i tid.

Hendelsene er levende skildret og tett på Pages liv. Det skaper nærhet til leseren. Også verdensstjerner som Page sliter med familietraumer. Han har også opplevd rystende trakassering på grunn av seksuell legning – både av fremmede på gaten og fra «en av verdens mest berømte skuespillere».

Når Page skildrer episoder der venner, familie eller kolleger har såret ham på grunn av hans legning, gjengir han ofte også motpartens egen versjon av hva som skjedde.

For drøyt fem år siden brøt Page kontakten med sin far og stemor. Årsaken var at Page følte seg mobbet av stemoren i oppveksten og mener at faren ikke stoppet det. Page hevder også at faren og konen har «liket» innlegg i sosiale medier fra personer som har skrevet hatefulle ytringer mot ham fordi han er trans. Blant dem [Jordan Peterson](#).

Viktig opplysningsarbeid

For tiden er det en liten strøm av romaner med karakterer som er trans, for eksempel Molly Øxnevads «Feminin gange», Gulraiz Sharifs «Hør her'a!» og Torrey Peters «Detransition, baby». «Pageboy» skiller seg ut siden det er en selvbiografi.

Arbeidet med den åpenhjertige og engasjerende boken har tilsynelatende vært selvterapi for Page, men fungerer også som viktig opplysningsarbeid. Her er mye å lære for alle som har et oppriktig ønske om å forstå hvordan det har vært for en transperson å vokse opp.